

And a day had a hundred hours

It has been a few years since I was in Athens at a Greek friend's wedding. The ceremony and everything else was recorded by the Hollywood-Wedding-Films Company (this is not a joke!). Once everyone had something to drink, a wide range of corporate photographers started to brag to me about shooting around a million pictures a day, being very proud of the numbers. Fortunately, I don't remember any more...

This is the clicking age. The sound of the digital camera fills today's *horror vacui*, fear of simply existing. A trip, a wedding, children - you can't only watch anymore, most of all you have to photograph. The more you photograph, the stronger you are almost supposed to experience the given moments. What's more, many moments are even created for the purpose of recording them. The vision of the picture (and its successful sharing) precedes the situation, is its initiator, becomes the essence. It's an absurd situation.

In this climate Gabriela Sauer Kolčavová's images might seem a little out of place with its old world grace and serenity. She is one of the photographers who, in defiance of the times, chose the traditional darkroom process and a view camera for her photography. In her case, it is not a shallow pretence but an attempt to perfectly grasp the process of the origin of photography, understand it, become accustomed to it and experience it. This motivation is not unusual among artists, but it needs to be mentioned and appreciated. Gabriela keeps returning to the history of the medium, experiments in the darkroom, works with a variety of techniques, including the pinhole, one could continue on and on. The love for the process, for focused work, isn't necessarily a guarantee of quality but without it no quality is possible.

Even though the large format process demands concentration, in Gabriela's case, the actual moment of capturing an image can be very fast. It is because her subject matter is her own life and the lives of her close loved ones. She groups her photographs into many individual collections based on her life situation or time. However, I personally perceive her work (with a few exceptions) as a compact whole. It always "merely" reveals the artist's close surroundings and the time mutually spent with others. Whether it is a trip through the American desert or a view of the Boskovice square, it is a given moment related to Gabriela. It is a specific form of a diary. It is not written on a tablet but in ink and with a fountain pen. It costs something. You have to think, but it would be a mistake to let yourself be discouraged and give it up.

A den měl sto hodin

Je to už pár let, co jsem byl v Aténách na svatbě svému řeckému příteli. Obřad a vše okolo snímala společnost Hollywood-Wedding-Films (to není vtip!). Až bylo něco popito, chlubila se mi plejáda firemních fotografů, že v průběhu dne udělají kolem milionu snímků a při těch číslech se dmuli pýchou. Více si toho našťěstí nepamatuji...

Dnešní doba je dobou cvakací, zvuk digitálu vyplňuje dnešní *horror vacui*, strach z toho jen tak být. Výlet, svatbu, děti už nemůžete pouze sledovat, musíte je především fotit. Čím intenzivněji fotografujete, tím jakoby máte dané momenty prožívat silněji. Co víc, mnohé okamžiky se už dělají spíše pro zaznamenání. Víze obrazu (a jeho úspěšného sdílení) předchází situaci, je jejím iniciátorem, stává se podstatou. Je to absurdní situace.

V tomto ovzduší působí snímky Gabriely Sauer Kolčavové (nar. 1977) trochu nepatřičně jakousi starosvětskou noblesou a klidem. Patří k autorům, kteří si vzdor době vybrali fotografii zhotovovanou fotochemickou cestou a na velkoformátovou kameru. V jejím případě se nejedná o lacinou pózu, ale o snahu dokonale pochopit proces vzniku fotografie, rozumět mu, sžít se s ním a prožít ho. Tato motivace není u umělců neobvyklá, ale je nutné ji zmínit a ocenit. Gábina se stále vrací do dějin média, experimentuje v temné komoře, pracuje s různou technikou včetně dírkové komory, a tak by se dalo pokračovat. Láska k procesu, k soustředěné práci, není jistě zárukou kvality, je ale většinou přinejmenším její podmínkou.

Jakkoliv je s velkoformátovou technikou soustředění neoddělitelně spjaté, tak samotné zachycení okamžiku umí být v případě Gábiny i velmi rychlou záležitostí. Jejím hlavním námětem je totiž její život a život milovaných blízkých. Byť sama autorka žlení svoje dílo do mnoha souborů, jež většinou formovala daná životní situace či chvíle, tak já osobně vnímám její práci (až na úplné výjimky) jako jednolitý celek. Vždy totiž hovoří „pouze“ o autorčině nejbližším okolí, o společně stráveném čase. Ať už se jedná o výlet americkou pustinou, nebo třeba pohled na náměstí v Boskovicích, vždy je daná chvíle propojena s Gábinou. Jedná se o specifickou formu deníku. Není však psaný na tabletu, nýbrž inkoustem a perem. Něco vás to stojí, musíte přemýšlet, přesto by ale bylo chybou nechat se odradit a nedělat nic.

Přestože je mnoho Gábininých fotografií technicky zajímavých (třeba práci s hloubkou ostrosti) a mnoho záběrů je částečně inscenovaných, působí fotografie lehce a mnohdy mají až nádech snapshotu. Právě kombinace jakési nedbalosti samotného záběru, obyčejnosti dané situace na jedné straně a naprosté dokonalosti velkoformátové fotografie na straně druhé, vytváří v těchto fotografiích zvláštní napětí. To je někdy podtrženo tím, že autorka sama vstupuje do předem inscenovaného záběru (nikoliv však předem inscenované situace!) a vyfotí se se svými přáteli. Těžko bychom v tom v případě Gábiny hledali narcistické choutky. Její přemýšlení je spíše v rovině „však jsem tam byla, proč bych se na památku nevyfotila“.

Pro pojmenování fotografií Gabriely Sauer Kolčavové bych nejraději vytvořil úplně novou kategorii. Jedná se o slow snapshot. Jakousi rozvážnou, přitom intuitivně rychlou fotografii. Fotografie, která nadto zobrazuje jakési zvláštní bezčasí, jakoby nekonečně dlouhé laskavé chvíle hodné zapamatování. Momenty, kdy den měl sto hodin.

Lukáš Bártl

Although many of Gabriela's images are technically interesting (for example, her use of the depth of field) and many of the scenes are partially arranged, her photographs frequently have the feel of a snapshot. It is this combination of a certain kind of nonchalance of the shot, the commonality of the given situation on one hand and the total perfection of the large format photography on the other, which creates a certain kind of tension. This is sometimes emphasized by the fact that the photographer herself enters the prearranged shot (however not a prearranged situation!) and lets herself be photographed with her friends. In Gabriela's case it would be hard to see it as a narcissistic pose. Her thinking goes more along the lines "well, I was there so why not to have a picture for remembrance".

To define Gabriela Sauer Kolčavová's photography, I would have to create her own category. A slow snapshot. Some kind of deliberate, yet intuitively quick photography. Photography which depicts a certain kind of curious timelessness, a sort of an endlessly long kind moment worth remembering.

Lukáš Bártl

GABRIELA SAUER KOLČAVOVÁ

